

[Poul Møller.]

medmindre man mener, at denne procent skal være så høj, at den indeholder en skatteforhøjelse på de mindste indtægter, og om noget sådant kan jeg ikke tænke mig at statsministeren har tanke. Derfor er der ingen mening i den politik, hvorefter man vil gå over til proportionalbeskatning uden at ville se i øjnene, at man samtidig må gennemføre skattelettelser.

På samme måde er det med sambeskatningen. Den højtærede statsminister vil også gerne lette sambeskatningen og skriver artikler om det i BT, men man kan ikke lette sambeskatningen, uden at det koster nogle penge, uden at man må lette det samlede skattetryk, medmindre man da vil vælte skattebyrden over på de familier, hvor hustruen ikke arbejder. Det er ganske enkel logik, at det lader sig ikke gøre at lette de sambeskattede, uden at det koster staten nogle penge. Derfor er der ingen mening i at tale om, at man vil lette sambeskatningen, hvis ikke man virkelig vil realisere det, hvis ikke man vil sætte nogle midler ind på at nå frem til den skattenedsættelse, det nedsatte skattetryk, der er nødvendigt for denne løsning, således som oppositionen vil det.

Den højtærede statsminister havde også nogle bemærkninger om de bestemmelser i skattelovgivningen, der skal tage hensyn til børnene, og dér har vi nærmest os hinanden meget stærkt i princippet. Det er jeg glad for, og det ærede medlem hr. Per Hækkerup skal ikke være så ked af, at vi er enige på det område; det skal han være glad for. Der er ikke tale om at give tilskud til de familier, der har de højeste indtægter; der er tale om, at man i fremtiden får et fradrag, der er ensartet for alle familier, medens man nu har et fradrag, som varierer efter indkomstens størrelse. Disse børnefradragbestemmelser vil den højtærede statsminister endda forbedre ud over vort forslag, forstod jeg, men det lader sig heller ikke gøre uden at gennemføre en almindelig skattelettelse. Ellers kan det kun lade sig gøre med skatteforhøjelser for enlige eller for ægtepar uden børn. Derfor må den højtærede statsminister se i øjnene, at man ikke kan føre den dobbelte politik både at fraråde skattelettelser og så tale om, at man tilstræber de samme væsentlige reformer, som

oppositionen har gjort sig til talsmand for. Det er ulogisk, det er urimeligt at ville slå sig op som skattereformer, hvis ikke man vil betale, hvad det koster at lette skatterne, betale, hvad det koster at skabe en reform. Vi har viljen hertil, det har den højtærede statsminister ikke, det er forskellen på regeringen og oppositionen.

Der er også andre forskelligheder. Der er tillige den, at vi ikke er enige med den højtærede statsminister på adskillige skattepolitiske områder. Vi har fremsat vort forslag. Den højtærede statsminister har ikke fremsat noget skattereformforslag siden 1954. Der foreligger for det danske folk disse to skattereformforslag: venstres og det konservative folkepartis og så statsministerens fra 1954. Hans forslag gik bl. a. ud på at afskaffe skattefradragetsretten, at indføre en kommunal tillægsskat, at fjerne hustrufra-draget, at indføre en almindelig kapitalvindingsskat på 35 pct. ved salg af alle kapitalgoder, at indføre en dødsboafgift, at gennemføre skatteforhøjelser for indkomster over 15 000 kr., at gennemføre en højere formueskat, at indføre formueskat på møbler, tæpper og andre indbogenstande og at forhøje selskabsskatten. Det var den højtærede statsministers skattereform, og det var i disse henseender, vi ikke kunne være med til at slutte et skattereformforlig med den højtærede statsminister. Det er det forslag, der foreligger, som man kan vælge, hvis man vil stemme socialdemokratisk, og jeg havde nær sagt: hvis man vil stemme på et af regeringspartierne, for det, som denne blok kan blive enig om, vil nok ikke blive så langt fra 1954-forslagets bestemmelser.

Vi ved jo, at den højtærede statsminister kunne have fået en skattereform, hvis han ville have opgivet disse særegne bestemmelser, der kun havde til formål efterhånden gennem afskaffelse af skattefradragetsretten, gennem indførelse af kapitalvindingsskatten, at staten skulle opnå en større og større rådighed over borgernes opsparring og deres indkomster. Stædigt har den højtærede statsminister holdt fast her ved med det resultat, at i alle de år, han var finansminister, kunne der ikke og blev der ikke vedtaget nogen skattereform. I 1953 blev hr. Kampmann finansminister. Der er nu gået 7 år siden. Skattereformen har vi ikke nærmest os, fordi den højtærede finans-